

TẬP 14

HỒI 141

Ngẫu Ngộ

N

ặt đĩa thức ăn nóng hổi bốc hơi nghi ngút xuống mặt bàn, Hà lão bản quay lại quây tính tiền, chăm chú mở quyển sổ ra xem, nhìn như có vẻ chú tâm tính toán lắm, chỉ là ánh mắt cứ đảo đi đảo lại, chốc chốc lại u sầu ngó ra phía ngoài tiểu điểm nhìn khách nhân qua lại.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu ba người, lúc này đều đã an tọa bên chiếc bàn có chú khỉ ba mắt lông xám, Tiểu Hôi, đang ngồi chễm chệ trên mặt bàn, mấy đĩa thức ăn điểm tâm, tự nhiên là đã được mang ra hết, chỉ là bọn họ không ai còn chút khẩu vị nào nữa. Nhưng Tiểu Hôi thì lại vui vẻ vô cùng, ừng ực nốc từng ngụm rượu lớn, miệng nhồm nhoàm nhai, dáng điệu vui vẻ vô cùng.

Bọn Chu Nhất Tiên ba người lúc này lại chẳng hề để ý đến Tiểu Hôi, mà chỉ chăm chăm nhìn về phía bên bàn, nơi Quỷ Lệ đang gục đầu ngủ vùi.

Tiểu Hoàn trầm mặc hồi lâu, sau đó mới rụt rè đưa tay ra, vỗ vỗ vào người nam tử đó, hạ giọng thì thầm: "Quỷ Lệ."

Thân hình nam tử đó bị Tiểu Hoàn lay động, nhưng hắn chẳng có lấy một phản ứng nào. Bên cạnh Chu Nhất Tiên và Dã Cầu cứ lăm la lăm lét đưa mắt nhìn nhau, chùng như muốn trao đổi điều gì đó.

Cái bị thiet đó, tự nhiên chính là người bọn họ trước đây đã gặp qua, Quỷ Lệ, một nhân vật kinh linh, hô phong hoán vũ khiến bao người kinh sợ, không ngờ lúc này bỗng biến thành như kẻ mất hồn, làm bọn họ nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Tiểu Hoàn quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: "Hắn tại sao lại biến thành thế này?"

Chu Nhất Tiên nhướng mắt nhún vai, bĩu môi nói: "Việc này người đừng hỏi hai người bọn ta." Lão chợt dừng lại, cặp mày khể nhú, quay qua phía Tiểu Hôi đang ngồi trên bàn, miệng cười cười hỏi: "Tiểu hầu tử, chủ nhân người sao vậy?"

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng chuyển động, nhìn qua phía vị tiên phong đạo cốt lão nhân, nhưng chẳng có thêm phản ứng nào, chỉ thấy cái đuôi bỗng dựng lên, ngoáy

qua ngoáy lại mấy cái, lúc sau, bỗng nhả nhỏ cười một tiếng, rồi lại chúi đầu vào bình rượu mà nốc ừng ực, dường như chẳng thèm để mắt tới vị lão nhân nhìn tựa thần tiên kia.

Chu Nhất Tiên bị mất mặt, uất ức vô cùng, không nhin nổi nữa, quát: "Con khi chết tiết kia, yên nhiên dám nhìn ta như vậy, mi giỏi lắm. Muốn rước lấy sự giận dữ của lão thần tiên ta sao, có muốn ta dùng tiên pháp đè người xuống dưới núi Thanh Vân Sơn không hả, nhốt mi ở đó một ngàn tám trăm năm, xem người còn dám coi thường ta nữa không?"

Lời nói chưa dứt, Chu Nhất Tiên chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn, trước mắt tối sầm, như có vật gì đập vào mặt, mắt tuy nhìn thấy nhưng luống cuống né không kịp, bên cạnh Tiểu Hoàn hô lên một tiếng thất thanh, may thay từ bên cạnh lão bỗng xuất hiện một cánh tay, thần tốc vô bì đẩy Chu Nhất Tiên một cái, khiến lão ngã chổng kên ra mặt đất.

Chu Nhất Tiên nhất thời không kịp phản ứng, nên bị ngã chổng cả bốn chân lên trời, vẻ tiên phong đạo cốt lúc trước nay mất hết, thật thiếu não vô cùng, bất quá vẫn chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra. Lúc này lão đứng dậy, thì vật đó đã bay qua, "bộp" một âm thanh vang lên, rồi từ vách tường tũn điểm rớt xuống, chính là một cái xương gà.

Chúng nhân từ xa đều xúm lại xem nào nhiệt, đến cả Hà lão bản cũng nhất khởi ngoảnh đầu lại xem chuyện lạ, chỉ thấy chú khỉ ba mắt đang vung vẩy một cái đùi gà trong tay vẻ đắc chí vô cùng, không biết là khúc xương này là nó dùng tay xé ra hay dùng miệng nhả ra.

Chu Nhất Tiên tuy ngựa miệng muốn chửi lắm, nhưng lão xem đi xem lại thì đây chỉ là chuyện nhỏ, lại biết con khỉ kia chính thị bất thể xuất linh vật, hơn nữa xem vẻ ngoài của nó, tựa hồ như tính khí rất hung bạo nóng nảy, lại nói đằng sau nó còn có chủ nhân là tên Quỷ Lệ nổi tiếng là khát máu, vạn nhất hấn kia tỉnh lại, thì nhất định phiền toái to.

Nhưng lão không kìm nổi cái mồm đang ngựa, đôi mắt đảo một vòng, nhìn qua bên Dã Cầu uất ức hét: "Người, tên nô dịch khốn kiếp muốn giết ta phải không, sao dám đẩy ta mạnh như vậy?"

Dã Cầu cười sằng sặc, bình thường cứ như tính khí của gã, tự nhiên ắt sẽ chửi lại Chu Nhất Tiên một trận cho bố tức, chỉ là lúc này Dã Cầu đang buồn cười đến nôn ruột, đầu gục gặc, không lý tới Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên không nhin nổi nữa, lửa hận bùng lên, sắp sửa chửi bới tiếp, thì bỗng nghe có tiếng Tiểu Hoàn bên cạnh gọi: "Gia gia!"

Chu Nhất Tiên mấy năm trở lại, đối với cái miệng sắc bén của tôn nữ vô cùng e dè, nên lão ấp úp một lúc, nhưng miệng vẫn âm thầm lải nhải gì đó, hiển nhiên là rất bất cam nguyện.

Tiểu Hoàn không lý đến lão nữa, quay sang phía Tiểu Hôi, miệng cười cười hỏi: "Tiểu Hôi, còn nhớ ta không, ta đã từng cho người ăn kẹo đường trước đấy."

Tiểu Hôi đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn, ba con mắt chớp lia lịa, rồi gật gật đầu, nhún nhún cười, hơn nữa cái đuôi còn ngoáy tí, không biết có phải là năm trước ở Thanh Vân Sơn học con Đại Hoàng hay không.

Tiểu Hoàn cười nói: "Không ngờ người vẫn còn nhớ ta, lại đây nào." Nói đoạn dang hai tay đưa về phía hầu tử.

Tiểu Hôi đảo mắt lia lịa, đưa tay lên đầu, xem ra bộ dạng nó tựa hồ như có chút bối rối, rồi theo quán tính bắt đầu gãi sồn sột, chỉ là không nhớ hai tay vẫn còn cầm đồ, một tay cầm cái đùi gà, một tay mang bình rượu, hai tay đều không rảnh, nên dùng luôn cái đùi gà cọ cọ lên đầu, làm lưu lại mấy vệt mỡ trên đám lông.

Tiểu Hoàn che miệng cười khúc khích, Tiểu Hôi nhìn nàng cười, cũng nhún nhún cười theo, rồi chậm chậm bò qua, đến chỗ bàn trước mặt Tiểu Hoàn đoạn ngồi chồm hổm luôn tại đó.

Bên cạnh Chu Nhất Tiên, Dã Cầu cùng với cả Hà lão bản ở phía sau quây đều chăm chăm nhìn.

Tiểu Hoàn khẽ vỗ vỗ lên người Tiểu Hôi hai cái, rồi lấy từ trong tay ra một chiếc khăn, nhíu mày nói: "Vứt mấy thứ trong tay đi."

Tam nhãn hầu tử lắc lắc đầu, kêu "chi chi" hai tiếng, hiển nhiên là rất không cam tâm, Tiểu Hoàn nhẹ vỗ vỗ lên đầu nó một cái, dỗ dành: "Nhanh!"

Tiểu Hôi chép miệng mấy cái, rồi mới để cái đùi gà vào lại mâm thức ăn, đoạn nhìn nó tiếc rẻ, rồi mới chịu để bình rượu xuống, rồi lại cầm bình rượu lên uống lấy một ngụm lớn nữa, đoạn mới chịu quay lại phía Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn lắc đầu cười, nói: "Sao người lại biến thành nên tham lam thế này." Nói đoạn đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay Tiểu Hôi, dùng chiếc khăn nọ lau qua lau lại cho hết những vệt mỡ gà, Tiểu Hôi không ngờ lại ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc Tiểu Hoàn xử trí.

Nói đến đây thì mới thật là lạ, ngoại trừ chủ nhân là Quỷ Lệ, tam nhãn linh hầu tựa hồ chỉ đối với một số ít nữ tử là có hảo cảm, còn đối với những người khác như bọn Chu Nhất Tiên, hay Dã Cầu, nó đều coi không thuận mắt.

Sau khi lau xong, Tiểu Hoàn cất chiếc khăn tay đi, mục quang hướng qua phía Quỷ Lệ, đang ngủ vùi trong hơi men, nhìn một chút, đoạn quay qua bên Tiểu Hôi hỏi: "Hắn tại sao lại biến thành thế này?"

Tiểu Hôi đưa tay lên đầu gãi lia lịa, rồi bắt đầu kêu "Chí chí chí chí" âm ỉ, đồng thời song thủ vung lên loạn xạ, chỉ thấy chúng nhân xung quanh tròn mắt nhìn, rất rõ ràng là chẳng ai hiểu nó định diễn tả gì. Tiểu Hôi tựa hồ như cũng ý thức được điều này, nên dừng lại.

Đột nhiên, Tiểu Hôi đưa tay chỉ Tiểu Hoàn, đoạn leo tót lên vai nàng ngồi, Tiểu Hoàn giật mình kêu lên thất thanh, bên cạnh Dĩ Cẩu đạo nhân thân hình chợt động, vì sợ hầu tử này dã tính khó đối, không ngờ bị Chu Nhất Tiên đứng bên cạnh kéo lại.

Dĩ Cẩu ngạc nhiên, quay sang bên Chu Nhất Tiên nhìn, chỉ nghe Chu Nhất Tiên hạ giọng nói: "Xem xem thế nào đã."

Chỉ thấy Tiểu Hôi lúc này chỉ trở vào Tiểu Hoàn, sau đó nhảy xuống mặt bàn lộn mấy vòng, ra đến giữa mặt bàn, miệng kêu "chí chí" loạn xạ, đoạn nhìn Tiểu Hoàn làm hiệu, đưa hai tay từ trên xuống dưới ven theo hình dáng Tiểu Hoàn mà mô tả.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, bên cạnh Chu Nhất Tiên nhướn mày, nói: "Nữ nhân?"

Tiểu Hôi gật đầu liên tiếp, tiếp đến lại chỉ tay vào người giúp việc đang ngủ vùi, Quỷ Lệ, hai tay cong lại thành hình trái tim, miệng kêu "Chi chi nha nha" mấy tiếng, rồi toàn thân ngã về phía sau, cả một tấm thân khỉ thẳng đơ đờ đổ phịch xuống.

Tiểu Hoàn đột nhiên kêu: "Cẩn thận!"

Âm thanh chưa dứt, chỉ thấy Tiểu Hôi biểu diễn thật quá nhập vai, quên mất là cái bàn này không rộng, chính nó vừa nãy không biết là mình đã ra gần đến mép bàn, vô ý thả mình xuống, chỉ nghe thấy "huỵch" một tiếng, con khỉ ngã dúi dụi xuống dưới chân bàn.

Tiểu Hoàn vừa buồn cười vừa lo, liền nhào mình ra xem, nhưng chỉ nghe "phốc" một tiếng, chú khỉ đã lộn người trở dậy, hai tay xoa đầu, nhăn nhó nhìn Tiểu Hoàn cười.

Tiểu Hoàn nhìn tam nhãn hầu tử tựa hồ như không bị thụ thương chút nào, mới yên tâm, đưa tay ra xoa xoa đầu Tiểu Hôi, Tiểu Hôi mắt chớp lia lịa, nhìn Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn trầm ngâm một lúc, lại khế liếc sang phía Quỷ Lệ, rồi ngoảnh đầu qua phía Chu Nhất Tiên nói: "Gia gia, hắn ta là..."

Chu Nhất Tiên nhíu mày ngắt lời: "Chẳng lẽ hắn bị một nữ nhân đả thương? Bằng đạo hạnh ngày nay của hắn cùng với thế lực của Quỷ Vương Tông, phóng mắt khắp

thiên hạ, ít có nữ nhân nào có năng lực làm việc này. Chỉ có thể là Thủy Nguyệt sư thái ở Thanh Vân Môn, hoặc Tam Diệu ở Hợp Hoan Phái trong Ma Giáo?"

Ngồi bên cạnh, Dã Cầu đột nhiên nói: "Ta thấy không phải."

Chu Nhất Tiên giận nói: "Người nói cái gì, yên nhiên dám nói lão phu, ặc, bốn tiên nhân này nói sai."

Dã Cầu đạo nhân không ngờ lại không nhìn Chu Nhất Tiên, trên gương mặt bỗng hiện lên một biểu tình kỳ quái, chăm chú nhìn thân ảnh của Quỷ Lệ, đoạn chậm rãi nói: "Như ta biết, hắn không phải là người xem trọng vấn đề thắng bại, hơn nữa, trên người hắn lại không có thương tích gì..."

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, đương nhiên là không nghĩ vậy, điều cốt: "Đó là do người đạo hạnh quá kém so với người khác, người chỉ biết mấy ngón đòn mèo ba chân, đánh một trận thua một trận, tự nhiên là đối với chuyện thắng bại không coi ra gì, người ta vẫn nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia..."

Dã Cầu đạo nhân nổi giận, đang định phản bác, Tiểu Hoàn bên cạnh trừng mắt nhìn hai người, cao giọng quát: "Được rồi, đừng nói nữa!"

Chu Nhất Tiên cùng Dã Cầu đều ngừng nói, nhưng vẫn phẫn nộ nhìn nhau chằm chằm.

Tiểu Hoàn nghĩ ngợi một lúc, đoạn gật gật đầu, dường như đã quyết định điều gì đó, lát sau quay sang trước mặt Tiểu Hôi hỏi: "Tiểu Hôi, người cùng với chủ nhân của người đi cùng bọn ta nhé?"

"Cái gì?"

Tiểu Hôi chưa kịp phản ứng, Chu Nhất Tiên cùng Dã Cầu đã hét tướng lên, đến cả Hà lão bản đứng sau quầy cũng bị giật mình.

Tiểu Hoàn liếc qua phía hai lão dần giọng hỏi: "Có việc gì không?"

Dã Cầu đạo nhân nhất thời lúng túng, lắp bắp nói: "Hắn... hắn có quá nhiều cừu nhân, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phiền phức..."

Tiểu Hoàn ngắt lời: "Ta còn không sợ, lão sợ cái gì?"

Dã Cầu đạo nhân im thin thít, nhưng bên cạnh lão, Chu Nhất Tiên vẫn không cam lòng, trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn nói: "Chúng ta đâu có phải là mở thiện đường, tại sao người suốt ngày lưu giữ người khác?"

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn gia gia nói: "Hắn không phải người ngoài, lúc ở Tử Trạch hắn đã cứu mạng chúng ta một lần! Hơn nữa,..." Tiểu Hoàn chợt nở nụ cười hàm chứa

hiều thâm ý rồi tiếp: "Gia gia, mười năm trước người đã lừa hấn một lần giẫm phải bãi phân chó, người còn nhớ không?"

Dã Cầu không nhịn được bụm miệng cười, Chu Nhất Tiên mặt đỏ bừng bừng, quát: "Chuyện mười năm trước người nhắc lại làm gì?"

Tiểu Hoàn hắng giọng, từ từ nói: "Người nhớ là được rồi, dù sao ta không thể thấy mà không quản được." Nói đoạn không lý tới gia gia nữa, ngoảnh sang nhìn Quỷ Lệ.

Lúc nam tử này uể oải xoay mình qua một bên, hơi rượu lại bốc lên nồng nặc, Tiểu Hoàn nhăn mày, chỉ thấy gương mặt quen thuộc đó, hai mắt nhắm nghiền, đôi mày xoắn tít lại sâu hoắm, không biết là do lúc này say rượu, hay trong lòng vẫn chứa đầy thống khổ...

Tiểu Hoàn trầm mặc nhìn gương mặt Quỷ Lệ, trong đầu thoáng hiện lại khung cảnh hôm đó ngoài Tử Trạch, nam tử đó đến trước chỗ xem tướng của nàng, khẽ nói một câu:

"Người đã trưởng thành rồi..."

Chu Nhất Tiên tự nhiên không biết lúc này tôn nữ đang hồi tưởng chuyện cũ, nghĩ ngợi mông lung, nhưng lão biết rất rõ ràng là mình đang mang vào thân một phiền nhiễu lớn, sự việc như vậy, tâm tình lão làm sao có thể tốt được, oán hận quay sang, cảm tức nhìn Quỷ Lệ, rồi lớn tiếng nói: "Lão bản, tính tiền."

Hà lão bản vội vàng chạy lại, nở nụ cười cầu tài hỏi: "Khách quan, ngài không ngồi thêm chút sao?"

Chu Nhất Tiên chẳng hề khách khí nói: "Ngồi thêm? Bốn tiên nhân mới ngồi một chút đã rước lấy bao nhiêu phiền nhiễu, nếu ngồi thêm một lúc nữa chắc khiến ta phiền nhiễu chết thôi."

Hà lão bản nhần nhục cười nói: "Đa tạ khách quan, xin cho bốn đồng ngân lượng."

Chu Nhất Tiên lăm bầm láis nhải mấy câu, đoạn mới lấy ngân lượng từ trong bọc ra, bỗng nhiên từ bên cạnh Tiểu Hôi nhảy phốc qua, vợ lấy túi rượu trên bàn đưa lên, dí dí vào trước mặt Hà lão bản mấy cái, miệng kêu "Chí chí" không nghĩ.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn đều đứng ngẩn người, không hiểu con khỉ này đang định làm trò quỷ quái gì, nhưng Hà lão bản đã có chút thời gian ở với Tiểu Hôi, nên ít nhiều cũng hiểu được phần nào nó định nói gì, chỉ thấy lão nhíu mày trầm ngâm nói: "Người có phải là muốn ta đổ thêm rượu vào cái đầy này?"

Tiểu Hôi vui quá, gật đầu lia lịa, miệng cười toe toét.

Chu Nhất Tiên rất đỗi ngạc nhiên, đến cả nửa ngày, Tiểu Hoàn mới lên tiếng, cười nói: "Chưởng quầy, ông hãy rót... rót thêm cho nó chút rượu đi."

Hà lão bản cao hứng vô cùng, vội vã "Dạ" một tiếng, đoạn quay vào lấy rượu ra.

Nói đến cái túi rượu này thì thực là to lớn vô cùng, chỉ thấy rượu rót vào đã nhiều, cái túi chỉ phồng lên chút ít, Hà lão bản rót đã vào đến hai hũ rượu vào, mà vẫn chưa đầy túi, Tiểu Hôi đứng bên cạnh ánh mắt tràn ngập niềm vui, chỉ có Chu Nhất Tiên là không nhẫn nại nổi nữa, không quản đến tiên nhân thân phận nữa, ầm ục nói: "Đủ rồi, đủ rồi."

"Vù" Một đạo hắc ảnh phóng vút tới, Chu Nhất Tiên lúc này đã có kinh nghiệm, mới nghe thấy tiếng đã vội lách mình né tránh, quả nhiên là Tiểu Hôi vừa cầm cái đĩa rau ném lại, "Choang" một tiếng, cái đĩa va xuống sàn vỡ thành bốn năm mảnh.

Chu Nhất Tiên chưa kịp nói gì, "vèo vèo vèo" hai ba cái đĩa trên bàn bị Tiểu Hôi vớ lấy ném liên tiếp về phía Chu Nhất Tiên, lão lách trái né phải, muốn hự hơi chẳng kịp nói lời nào, chỉ là Hà lão bản nhìn thấy số bát đĩa của mình từng cái từng cái bị con khỉ này ném vỡ, trong lòng đau xót vô cùng, lại thấy túi rượu đã được rót đầy, liền vội nói: "Được rồi, được rồi, chút rượu trên bàn lúc này coi như là ta biếu các người. Hầu tử lão gia, xin người đừng có ném bát đĩa nữa, còn vị... ề, vị tiên nhân này, xin người hai đồng tiền rượu là được rồi."

Tiểu Hôi lúc này mới ngừng tay, Chu Nhất Tiên cũng dừng lại, đứng thở hồng hộc, miệng lẩm bẩm chửi, nhưng không dám đến gần con khỉ ba mắt ngỗ ngược kia nữa.

Tiểu Hoàn cười cười, đưa mắt lại phía bên kia, chăm chú nhìn lên thân hình Quỷ Lệ, không để ý rằng bên cạnh Dã Cẩu Đạo nhân cũng đang chăm chú nhìn Quỷ Lệ dò xét, trong mắt khế lóe lên những tia sáng kỳ dị.

oOo

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Trước những bậc thang đá dẫn lên Ngọc Thanh Điện, trong Bích Thủy Hàn Đàm, Thanh Vân Môn trấn sơn linh thú Thủy Kỳ Lân đang thích chí lăn qua lăn lại trong đầm nước, những đợt sóng nhỏ lăn tăn, bị thân hình to lớn của Thủy Kỳ Lân đập tan cuộn lan đi bốn phía, tạo thành những đợt sóng lớn, nhìn rất đẹp mắt.

Phân Hương Cốc đặc phái đệ tử Lý Tuân đứng trên thềm đá chăm chú nhìn xuống Bích Thủy Hàn Đàm, quay đầu khế cười nói: "Đã sớm nghe nói Thủy Kỳ Lân là thiên

niên linh thú của Thanh Vân Môn, hôm nay mới gặp, quả nhiên là không giống phàm vật."

"Lý sư huynh quá khen." Một tràng cười trong trẻo vọng cất lên, từ ngay bên cạnh Lý Tuân, chính là phát ra từ Tiêu Dật Tài, đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong trưởng môn nhất mạch, chỉ thấy gã cũng đưa mắt nhìn về phía Thủy Kỳ Lân, cười nói: "Nói gì chẳng nữa thì dù sao linh tôn cũng là linh thú do chính Thanh Diệp Tổ Sư của bản phái thu phục, nghĩ lại năm đó tổ sư uy phong lẫm liệt, thật khiến bọn hậu bối chúng đệ thập phần bội phục."

Lý Tuân gật đầu cười nhẹ, gã xuất thân là danh môn chính đạo, vốn kiêu ngạo vô cùng, nhưng đối với vị kỳ tài tuyệt diệu Thanh Diệp Tổ Sư năm đó, thật không khỏi không khâm phục.

Tiêu Dật Tài đưa tay, hướng về phía đỉnh núi nói: "Lý sư huynh, mời."

Lý Tuân khiêm nhượng một chút, rồi cùng Tiêu Dật Tài đi.

Tiêu Dật tài vừa đi vừa nói: "Không biết Lý sư huynh đến thăm, là có việc gì khẩn yếu không?"

Lý Tuân cười nói: "Thực ra cũng chẳng có gì quan trọng, bất quá là gia sư có một phong thư, muốn đệ mang đến cho Đạo Huyền chân nhân."

Tiêu Dật Tài run người, không nhịn nổi hỏi: "Sao? , chẳng lẽ quý cốc chủ Vân lão tiên bối đã xuất quan rồi sao, đệ vừa nghe từ Tuyết Kỳ tiểu muội mới trở về từ Nam Cương nói lại, là Vân lão tiên bối vẫn còn bế quan mà."

Lý Tuân khẽ cười nói: "Chẳng dấu gì Tiêu sư huynh, gia sư mới xuất quan từ cách đây mấy hôm. Nghe lão nhân gia người nói, đã lâu năm không gặp Trung Thổ Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thượng nhân, thật là thập phần quan hoài, muốn đến thăm một dịp."

Tiêu Dật Tài khẽ biến sắc, lập tức cười lớn nói: "Như thế thì thật quả là vinh dự, được Vân lão tiên bối đại giá quang lâm, chính thị là Trung Thổ chính phái lâu lắm rồi mới có một đại sự thế này."

Lý Tuân đưa mắt nhìn Tiêu Dật Tài, Tiêu Dật Tài cùng nhìn lại, hai người đối mắt một lúc, rồi cùng phát ra một tràng cười lớn, dường như vui vẻ vô cùng.

Tiêu Dật Tài kéo lấy tay Lý Tuân, cười nói: "Đi đi đi, gia sư hôm nay đang ở Ngọc Thanh Điện cùng các vị sư thúc đàm đạo, đệ đệ dẫn đường, đưa Lý sư huynh đến diện kiến."

Lý Tuân cười nói: "Như vậy làm phiền Tiêu sư huynh rồi." Nói đoạn cất bước đi theo Tiêu Dật Tài, mới đi được vài bước gã bỗng như nhớ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi Tiêu Dật Tài: "Phải rồi, Tiêu sư huynh, có một việc tiểu đệ muốn thỉnh giáo."

Tiêu Dật tài cười nói: "Xin Lý sư huynh cứ hỏi."

Lý Tuân nói: "Khi trước Thanh Vân Môn phái Lục Tuyết Kỳ sư muội đến Nam Cương tham vấn gia sư..."

Tiêu Dật Tài khẽ biến sắc, nhưng ngay lập tức khôi phục lại được sắc diện, chỉ là Lý Tuân đã nhìn thấy được biểu tình đó, trong tâm chấn động, liền nói tiếp: "Hôm đó, hình như Lục sư muội có bị một chút thương nhẹ, nói sao thì cũng là do giúp đỡ Phần Hương Cốc chúng đệ, làm tiểu đệ thập phần bất an, không biết hôm nay đã hồi phục chưa?"

Tiêu Dật tài nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Đa tạ Lý sư huynh đã quan tâm, Lục sư muội vẫn bình an, tốt lắm, hôm nay Thủy Nguyệt sư thúc cùng hai đệ tử là Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ cũng đến, tiện thế sư huynh hỏi thăm luôn."

Lý Tuân không giấu nổi một tia vui mừng khẽ thoáng qua mặt, gật đầu đồng ý.

Tiêu Dật Tài nhìn biểu tình của gã, chẳng nói thêm gì nữa. Hai người cùng nhằm phía Ngọc Thanh Điện mà đi, trên đường chuyển qua đề tài khác mà nói chuyện, không liên quan gì đến những điều khẩn yếu, chẳng mấy chốc, hai người đã đi đến thêm đá trên cùng, trước cửa Ngọc Thanh Điện Thông Thiên Phong.

Một tòa đại điện quy mô hoành tráng, khí thế khôi hoàng, kiến trúc khôi vĩ, xuất hiện trước mặt Lý Tuân. Lý Tuân chăm chú nhìn một lúc rồi nói: "Đệ trước đây cứ nghĩ tòa đại điện trong Phần Hương Cốc, Huyền Hỏa Đàm đã là thế gian tuyệt xướng, hôm nay mới được mở rộng tầm nhìn, quả thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

Tiêu Dật Tài cười lớn nói: "Lý sư huynh quá khách khí rồi, đi, bên này, mời!"

Lý Tuân cũng cười lớn, rồi đi theo Tiêu Dật Tài, vào trong Ngọc Thanh Điện, hít một hơi sâu, chỉnh lại y phục, rồi sải bước dài bước vào.

- o O o -